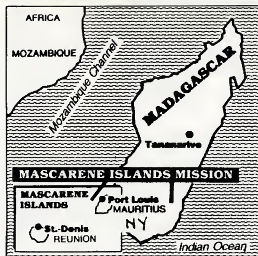

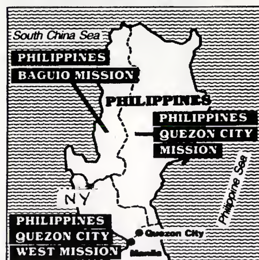

9 nye missioner dannet

Over hele verden har kirken nu 221 missioner

At 9 nye missioner er dannet, blev annonceret af Det Første Præsidentskab sidste uge (12. marts). De nye missioner ligger i Brasilien, Chile, Columbia, Liberia, Mascarene øerne (ved Madagascar), Mexico (2 steder), Filipinerne og Spanien. Missionen i Liberia begynder 1. marts og resten 1. juli, hvilket bringer det totale antal af missioner op på 221, det højeste antal nogen sinde. Oprettelsen af disse nye missioner genspejler det antal missionærer, især lokalmissionærer som med stort held tilbyder evangeliet til deres medmennesker.

Ved slutningen af 1987 var der ca 10.600 fuldtidsmissionærer fra lande udenfor USA i virksomhed. Det er en 7% stigning i forhold til de 9940 der virkede ved slutningen af 1986. Over hele verden virker i dag 35.200 missionærer oplyser missionærkontorets statistiske afdeling.

Følgende bemærkelsesværdige oplysninger gives i forbindelse med oprettelsen af de nye missioner:

- Mexico har nu 14 missioner, det største antal i noget land udenfor USA.
- Afrika har 7 missioner plus de 2 nye missioner på øerne udfor Afrikas kyst, nemlig: Mascarene og Las Palma (se kortene).
- Brasilien har 10 missioner.
- I Filipinerne er der 8 missioner.

Kirken er i fremgang over hele verden.

20. stavskonference i Aarhus stav

Herning Kongrescenter var en smuk ramme om stavskonferencen.

20. marts 88

I de første 9 år af stavens historie blev de halvårlige stavskonferencer afholdt på lånte kommuneskoler i Aarhus området.

Dette var ofte uhensigtsmæssigt og besværligt fordi hverken stole, forhøjning, koropstilling eller højttaleranlæg var opbygget og tiltænkt primært at skulle benyttes til vore stavskonferencer.

Man søgte derfor om tilladelse til at afholde konferencen på et mere hensigtsmæssigt sted. Godkendelsen kom, - og valget faldt på Herning Kongrescenter, - lige midt i staven.

Ud over at vi her har fået nogle 1. klasses rammer om konferencen, - så fandt man en udsøgt hjælpsomhed fra Kongrescenterets personale og lydteknikere, som gør, at stavens medlemmer befinder sig godt her, - og at stedet derfor bliver helt i harmoni med »kirkens ånd.«

Disse gode ydre rammer skaber helt afgjort grobund for at konferencens åndelige budskab bliver højnet og bliver modtaget positivt.

Opfordring til personlig vækst var budskabet fra det nye stavspræsidentskab.

Konferencen var den første under det nye stavspræsidentskabs ledelse og var som sådan under præsidium af stavspræsident Carsten J. Larsen.

Oplægget og målet for konferencen var at fokusere på den del af kirkens trefoldige mission som havde med slægtshistorie og tempeltjeneste at gøre, - med det mål, at vende børnenes hjerter til fædrenes og at opbygge evige familier.

Præstedømmets lederskabsmøde, som sideløbende med kvindernes møde, var konferencens første officielle møder, behandlede hver på sin måde dette tema. Præstedømmets lederskabsmøde var planlagt som gruppearbejde for de enkelte enheders præstedømmeledere og oplægget var centreret omkring omvendelsesprocessen. Er vi og vore nye medlemmer virkelig omvendte, - eller er vi stoppet et eller andet sted i systemet?

For nye medlemmer var det vigtigt at indførelse og omvendelse fulgte de retningslinier som var beskrevet i missionærhåndbogen med følgende skridt: Venskab, undervisning, kirkeinvolvering, undersøgerklasse, dåb, indførelse i fællesskabet, hjemmelærer, patriarkalsk vel-

signelse og tempelvelsignelser.

Hvis du som medlem finder dig selv på et af disse skridt, ved din personlige status, - hvad gør du da for at opnå det næste skridt og hvad er dit mål?

Efter dette oplæg ved præsident Hans Otto Ilskov, gav biskop Hans Cohr fra Fredericia et dejligt vidnesbyrd om havd det har betydet for ham at kunne finde frem til sine biologiske forældre og dermed også fundet søskende som han aldrig havde kendt, - fordi han som ganske spæd var blevet bortadopteret.

Gruppearbejdet gjorde det muligt for de lokale præstedømmeledere at beslutte sig for at iværksætte opfordringer straks efter konferencens afslutning.

Stavspræsidenten talte til kvindemødet - og specielt til de unge piger

Ved konferencens kvindemøde var der 207 tilstede. Mødet var planlagt som en støtte for den enkelte i hendes bestræbelser på at opfylde den specielle mission som kvinderne er blevet velsignet med. Før stavspræsidenten talte var Kirsten Kristensen, Frederikshavn og Gerda Jensen, Aalborg på talerstolen med dejlige budskaber som opfordrede til at prioritere familien højt og gennem dejlige eksempler fra egne erfaringer og fra vore profeters historie, gav udtryk for hvor vigtigt det var når vi havde udholdenhed i de prøver og problemer som vi alle bliver ramt af, - og hvor vigtigt det er fortsat at elske Gud i disse situationer, - så han fortsat kan velsigne os.

Arne Pedersen, Esbjerg ward glæder sig sammen med missionspræsidenten over at kunne støtte missionærarbejdet.

Stavspræsidenten lytter til de gode råd hans far har til ham. (Fra venstre: biskop Jørgen Larsen, Gertraud Larsen og stavspræsident Carsten J. Larsen).

Stavspræsident Carsten J. Larsen gav udtryk for at han følte sig ensom blandt kvinderne, - men i godt selskab.

Han betragtede kvindernes indflydelse i hjemmet som noget meget væsentligt, og sagde bl.a., at den sande kvindelighed bygger på ydmyghed og åndelighed. Den ånd som bør være i ethvert SDH-hjem.

Han opfordrede de unge søstre til at holde sig tæt til deres mor. Elsk og respektér hende og lyt til de råd hun giver.

Han opfordrede de unge til at lade moralsk renhed være deres livsstil, - og opfordrede til at lade opførsel, tale og påklædning være i harmoni med hvad evangeliet står for.

Lad os opbygge værdifulde mennesker i kraft af evangeliet og på baggrund af den kærlighed I som kvinder besidder, sluttede stavspræsidenten.

OPBYG EVIGE FAMILIER
- var det altoverskyggende emne ved 1. konferencemøde.

Stavspræsident Carsten J. Larsen indledte mødet med at tale om hvorfor vi skal opbygge evige familier og betydningen af det budskab Elias bragte, om at vende børnenes hjerter til fædrenes. Han uidtrykte vigtigheden af at vi alle forstod at slægten blev velsignet netop gennem os, - og opfordrede enhver tilstede om at gøre noget »aktivt« ved det. - I virkeligheden så er enhver af os udvalgt til at tage denne kamp op. Stavspræsidenten citerede Alma 17. hvori der loves store velsignelser til dem som gennem prøvelser og trængsler vil gøre hvad Herren forventer, - men at Herren også vil bringe velsignelser i form af slægtens frelse.

Næste taler var Jan Birk fra Odense 1. ward, - som iøvrigt blev højpræst og kaldet som rådgiver i biskoprådet på denne konference, - talte om værdien af at holde familiehjemmeaftener.

Han gav udtryk for at vi gennem evangeliet besad en kraft som vi måske ikke helt kender kraften og betydningen af. Som sammenligning benyttede han Aladdins lampe og den kraft som denne havde når man vidste hvordan man skulle gnide på den.

Vort vigtigste arbejde er indenfor hjemmets fire vægge, - derfor skal vi som forældre tage det meget alvorligt når profeten formaner os til at afholde vore familieaftener.

Jan Birk afsluttede med det ønske at vi alle som familier ville komme hjem til vores himmelske Fader engang.

Som støtte for mødets åndelige budskab, deltog Esbjerg Wardskor med salmen »Løft nu til Gud vor sang.« Koret

Stavspræsident Carsten J. Larsen drøfter nogle af mødets detaljer med søstermissionær Keri Foutz.

talte 30 stemmer under ledelse af Jan Pedersen, akkompagneret af Lisbeth Pedersen.

Herefter talte Inger Madsen fra Fredericia om slægtens historie og vigtigheden af at lære den at kende. Hun nævnte til sammenligning de store TV-serier om familier og slægter - og hvordan vi bliver grebet af disse serier, - men hun bar vidnesbyrd om at hun virkelig også blev grebet af sin egen historie da hun først kom igang. Hun betragter arkiverne som templets forgård og citerede Jeppe Aakjær således: »Hver skimlet skrevet og skjoldet kirkebog vil løfte mig en flig af livets gåde.« At søge vor slægt og finde at den både har rødder og grene, er et af de største ansvar Herren har lagt på os, sluttede str. Inger Madsen.

Vi oplevede nu to af vore gode unge søskende som fortalte om deres oplevelser på efterårsferiens tempeltur. Først Lars Holmboe fra Esbjerg og derefter Helle Jensen fra Horsens.

Vi havde nu den glæde at lytte til en sangsolo ved Carol Birk fra Odense 1. ward, akkompagneret af Anne Marie Ilskov. Hun sang salmen: O', divine Reedemer.

Sidste taler var Hans Otto Ilskov Nielsen 1. rådgiver i stavspræsidentskabet. Han indledte med lidt statistik fra templet, - og nævnte at vi fra staven havde udført 4951 endowment i 1987 og at 86 af vore søskende havde indsendt 2035 navne til templet og at vore dygtige uddragere havde indsendt ikke mindre end 12.585 navne.

Udfordringen lød til os alle, om at finde mindst et navn hver og selv tage det med til templet for at gøre stedfortrædende arbejde for dette navn.

Han fortsatte talen med at trække nogle paraleller til kirkens første dage hvor også Kristus gjorde stedfortrædende arbejde. Alle burde have ligeret til frelse og det er derfor vi må gøre både missionærarbejde og arbejde for de døde.

Brigham Young udtrykte dette således: »Templet giver jer alt hvad der er nødvendigt for at komme forbi de vagter og engle der står på vejen tilbage til det evige liv.«

Gør noget for at komme igang - hvis du ikke allerede er igang. Tag til templet igen, var den afsluttende bemærkning ved konferencens 1. hovedmøde.

Tilstede 630.

HOLD FAST VED DET DER ER RIGTIGT

- sagde stavspræsident Carsten J. Larsen ved 2. hovedmøde.

Andet hovedmøde blev indledt med et stort fælleskor fra Fredericia, Esbjerg og Odense på ialt 40 stemmer.

Indledende taler var præsident Steffen Vestergård Poulsen som benyttede sin tid til at minde os om nadverens symboler. Ved nadverbordet kan vi hver uge rette vor kurs, - og se ind i os selv for at finde ud af om vi er på vej i den rigtige retning.

Herefter talte Leif Petersen fra Esbjerg ward om at komme Herren nærmere. Vi er priviligeret fordi vi har fået evangeliet, - og vi skal gøre alt for at hjælpe andre til at få evigt liv. Vi skal ikke være statiske i Herrens store spil, men aktive i at hjælpe.

Efter en fællessalme havde vi den glæde at lytte til Inge Mølholdt fra Frederikshavn gren.

Hun fortalte om hvordan hun gennem studium kom nærmere til Herren. Bruger vi skriften, - eller læser vi blot? Hun henviste til 2. Nephi, 32. kap., V. 20, hvor der står at vi skal mætte os med Kristi ord og holde ud indtil enden, - det vil give os evigt liv. Hun gav et stærkt vidnesbyrd ud fra sin egen dagbog i forbindelse med det barn hun og hendes mand havde mistet for 3 år siden.

Mødet fortsatte med fire korte vidnesbyrd.

Søster Keri Foutz, missionær i Odense 2. ward, gav udtryk for den glæde det var at være på mission og udføre det som Herren forventer i Matt. 28: 19-20 hvor vi opfordres til at gøre alle folkeslag til Kristi disciple. »Giv os adressen på to af jeres venner og den ene bliver døbt,« sagde søster Kere Foutz.

Keld Jensen fra Aalborg bar vidnesbyrd om de velsignelser han og hans familie modtog som medlemmer af kir-

ken og var glad for at han kunne sende sin søn på mission i Danmark.

Esther Blønd fra Fredericia ward - bemærkede hvor dejligt det var at kunne se at det nu var de unge der klarede stavens lederskab. Opdragelsen er virkelig lykkes for de der nu er de ældre generationer. Gav udtryk for hvor meget evangeliet betød i hendes tilværelse og sluttede med at citere sit ynglingsskriftsted om kærlighedens sande væsen - beskrevet i 1. kor. vers 13.

Eddie Karnil fra Odense 2. ward fortalte om sin omvendelse til kirken for 26 år siden, - og mente at han nok var og blev den eneste skuespiller i Danmark som medlem af kirken.

Stavspræsidenten afsluttede konferencen med at udtrykke tak til det tidligere stavspræsidentskab for det gode arbejde de havde gjort gennem de sidste 9½ år, - og gav udtryk for at meget var nået og stabiliseret i denne årrække.

Stavspræsidenten opfordrede os til at holde fast ved det der var godt og rigtigt.

Lad os arbejde på at komme nærmere til Herren og sluttede med at indbyde alle til at komme til Kristus, - eller at komme tilbage.

Tilstede var 675 incl. 41 ved Primarys konferencemøde.

Ved konferencen blev der opretholdt en ny 1. rådgiver i stavens missionspræsidentskab, idet Benny Jensen, Aarhus indtil dato har være 2. rådgiver. Grethe Jensen, Horsens blev 2. rådgiver i stavens hjælpeforening, K.O.Ilskov, Odense 1. ward blev stavens spejderleder og herudover blev der opretholdt to nye navneuddragere.

2 nye ældste: Richardt Grand Nielsen, Odense 2. ward og Sv. V. Jensen, Aalborg ward.

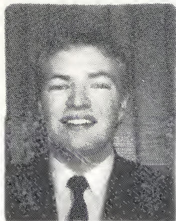
3 nye højpræster: Johs. Dam og Freddy Meinertz, Esbjerg ward og Jan Birk, Odense 1. ward.

Staven har for tiden udsendt 12 fuldtidsmissionærer og 33 stavsmissionærer.

K.O.Ilskov Nielsen
stavens informationschef

Kære medlemmer i Danmark!

Af ældste Palle Rosenkilde

6. april 1988

Nogle af jer husker mig helt sikkert; nogle af jer skal måske tænke jer om en ekstra gang, men jeg syntes jeg ville skrive og fortælle lidt om min mission, nu da jeg har været afsted i over 1 år og har haft forskellige oplevelser.

Da jeg for lidt over 1 år siden begyndte på min mission gik jeg ud med forventningen om at hvad en mission drejede sig om, var blot at banke på døre; og jeg havde ikke så megen ide om de andre forskellige aktiviteter, som missionærer beskæftiger sig med.

Min træner, E. McConnell, hjalp mig igennem den første tid, hvor jeg skulle vænne mig til missionen her i Skotland.

Min første by, Inverness, var nordpå, hvor indbyggerne er meget religiøse, så vi var ikke altid i stand til at tale med så mange mennesker. Jeg har dog nogle særlige minder fra Inverness, både fra medlemmerne og nogle mennesker vi underviste.

Vi mødte mange venlige mennesker i Inverness, men da jeg flyttede til Montrose efter ca. 5 måneder, fandt jeg ud af, at indbyggerne dér var endnu flinkere og høfligere.

Montrose var stedet, hvor jeg oplevede nogle af de åndeligste oplevelser indtil nu på min mission m.h.t. at undervise evangeliet.

Vi havde en måned, hvor vi gav Mormons Bog efter Mormons Bog væk til mennesker, der ønskede at læse i den, og en af disse personer, lukkede os ind, da vi kom tilbage en uges tid senere og lyttede til vort budskab med et åbent hjerte.

Hendes navn er Wendy - vi begyndte at undervise hende, og vi havde en stærk ånd tilstede under lektierne. Hendes ven accepterede ligeledes at lytte til lektierne og vi havde nogle specielle stunder sammen.

I Montrose havde vi også mulighed for at undervise en ældre kvinde - mrs. Martin, som mange år efter at hendes datter tilsluttede sig kirken, nu også følte at hun var parat.

Det var en meget speciel oplevelse at se hende blive døbt.

Efter 6 måneder i Montrose, flyttede jeg til Cupar og var sammen med en ny missionær fra Kaysville, Utah, E. Jensen.

Vi havde ca. 2 måneder sammen, hvor vi gik igennem gode og ligeledes udfordrende oplevelser.

Fornylig blev jeg forflyttet til Edinburgh, hvor jeg atter er med en ny comp. fra S.L.C. Utah, E. Toronto.

Edinburgh bringer minder tilbage fra min tid i København, og jeg er allerede »forelsket« i Edinburgh.

Det har således været et år med oplevelser af meget forskellig art, men nogle af de mest betydningsfulde ting, som min mission har lært mig indtil nu, er først og fremmest, hvor sand kirken i virkeligheden er.

I de sidste 2-3 måneder er min kærlighed til evangeliet og til Herren vokset utroligt meget.

Jeg ved at evangeliet kan ændre éns liv, jeg har set det med mig selv og med personer vi har undervist.

Jeg elsker Skotland meget højt (tag det roligt - jeg skal nok flytte tilbage). Det er vidunderlige mennesker, der er heroppe; jeg holder meget af dem.

Kirken er sand og der er intet (så vidt jeg ved), der kan erstatte en mission - som en af mine comps. ville sige: »It's the best.«

Jeg glæder mig til at mødes med jer igen og håber alt må gå vel indtil da.

Kærlig hilsen Palle Rosenkilde

SDH hjælper med at sætte »Sweden '88« igang

Præsident og søster Thomas S. Monson hilser på Sveriges konge ved ambassademiddagen. Photo courtesy U.S. Embassy in Sweden.

Præsident Thomas S. Monson vendte tilbage til sine forfædres land Sverige, for at deltage i en sympati- og venskabsmiddag, der fejrede 350 året for den første svenske koloni i USA.

Ved middagen hilste præsident Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, på kong Carl XVI Gustaf og dronning Silvia af Sverige. Præsident Monson overbragte dem hilsener fra præsident Ezra Taft Benson og præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, og fra kirkens medlemmer over hele verden.

Den amerikanske ambassadør Gregory J. Newell og hans hustru Candilynne, som er aktive medlemmer af kirken, var værter ved middagen på ambassaden i Stockholm. Det formelle selskab indledte en serie begivenheder der skal finde sted i USA. I en fælles udtalelse fra den amerikanske kongres, underskrevet af præsident Ronald Reagan, er dette år blevet kaldt »New Sweden 1988«, for at fejre grundlæggelsen af en svensk koloni i det nuværende Delaware i 1638.

Præsident Monson og hans hustru Frances J. Monson var blandt 40 fremtrædende amerikanske og svenske gæster, der deltog i middagen. De var inviteret som repræsentanter for kirken og som svensk-amerikanere. Præsident Monsons farfar, Nels Monson, blev medlem af kirken i Torsham, Sverige. Søster Monson er en førstegenerations svensk-amerikaner. Hendes far, Franz E. Johnson kom fra Dalarne og hendes mor, Hildur B. Johnson, kom fra Eskilstuna.

Blandt de amerikanske gæster ved middagen på ambassaden var Maureen Reagan, datter af præsident Reagan; Diana Ross, en berømt sangerinde hvis mand, Arne Naes, er af norsk afstamning; og John Nordstrøm, formand for bestyrelsen i Nordstrøm, og hans hustru Sally.

Blandt de svenske gæster var medlemmer af kongens og dronningens stab og hoffet, industri- og forretningsmænd, grever og grevinder og kendte sportsfolk.

Selvom listen over gæsterne var imponerende sagde præsident Monson: »Den enestående begivenhed var da Newell-børnene blev ført frem for gæsterne, og søster Newell spillede på klaveret, mens ambassadøren knælede med sine børn og sang primarysange sammen med dem. Familien Newell har fem børn, deres yngste blev født i Stockholm tre uger efter familiens ankomst til Sverige i 1985. De ældre børn taler flydende svensk.

Mens disse børn sang var der ikke et tørt øje blandt de tilstedeværende. Gæsterne blev overvældet af skønheden og ånden hos en så særlig familie, der var ét i deres sang og ét i deres formål. Hele scenen mindede om den fra 'The Sound of Music', hvor børnene sang før de gik i seng. Søster Newell, som er koncertpianist, underholdt lidt bagefter. Hele aftenen havde en ånd af sympati og venskab over sig.«

Kongen og præsident Monson, som sad sammen ved bordet, har en fælles interesse i spejderbevægelsen. »Vi er begge involveret i den internationale spejderbevægelse, så vi havde meget at tale om,« sagde andenrådgiveren i Det Første Præsidentskab.

Præsident og søster Monson deltog i to arrangementer i kirken, mens de var i Sverige. Han talte ved et særligt møde for ansatte, arbejdere og missionærer ved Stockholm tempel om morgenen d. 25. marts.

Han indsatte også rådgivere til tempelpræsident John Langeland. Eric Martinsson fra Sandviken, Sverige, der har tjent som andenrådgiver blev indsat som førsterådgiver, imidlertid døde br. Martinsson pludseligt 8 dage senere. Harald Dahlø fra Trondheim, Norge blev indsat som andenrådgiver. Bernt Percivall, der har tjent som rådgiver i præsidentskabet siden templet blev indviet i juli 1985 blev afløst. Han og hans hustru vender tilbage til deres hjem i Alinsås, Sverige.

Præsident og søster Monson talte om aftenen d. 25. marts ved en fireside i Stockholm stavscenter med over 800 tilstede.

Bo. G. Wennerlund, leder af kirkens informationstjeneste i Sverige, sagde: »Dette var det største antal mennesker der har været tilstede i dette stavscenter. Mange mennesker stod i dørene, da de ikke kunne få en plads i den overfyldte kirkesal eller i aktivitetssalen.

Mange var kommet til dette møde langvejs fra, for at høre denne elskede kirkeleders stemme. En gruppe medlemmer fra Finland, der havde besøgt templet, var tilstede ved firesiden, ligesom medlemmer fra Oslo og nordfra og sydfra i Sverige.

I en time efter mødet stod mange i kø for at trykke præsident og søster Monsons hænder. Deres kærlighed til det svenske folk kunne mærkes, og vi er sikre på at de kan mærke den kærlighed de hellige i Sverige har for dem.«

Over årene har præsident og søster Monson bevaret nære bånd til deres forfædres land Sverige. Han er vendt tilbage mange gange på opgaver for kirken. Han genindviede Sverige til evangeliets forkyndelse, dannede Stockholm og Göteborg stave, tog det første spadestik ved Stockholmtemplet og deltog ved hjørnestensceremonien og indvielsen af templet.

Han fortalte Church News efter sin hjemkomst, at han og søster Monson nyder hvert besøg i Sverige. »Vi gik hvor vore forfædre gik,« sagde han. »Vi tænker på om de gik ad de samme gader, som vi går når vi besøger den smukke by Stockholm.

En gang havde vi et dejligt møde med Frances' mors fætre og kusiner og hendes mors onkler. Jeg kunne se familietrækkene. Da jeg så hendes grandonkel kunne jeg se min søn - for første gang vidste jeg, hvilken del af familien han holdt med.«

Præsident Monson mindedes, hvordan hans svenske afstamning hjalp ham med at gøre et godt indtryk, da han første gang mødte sin kommende svigerfar. »Jeg kom til Frances' hjem og hun bød mig velkommen i dagligstuen og introducerede mig for sin far og mor,« mindes præsident Monson. »Da hendes far hørte mit navn, sagde han: 'Det er et svensk navn, ikke?' Jeg svarede: 'Ja.' han sagde: 'Godt.'

Så gik han hen til skabet og hentede et billede af to missionærer med deres høje hatte. Han spurgte: 'Er du i familie med denne Monson?' Jeg så og genkendte nemt billedet og sagde: 'Ja, det er Elias Monson, min fars onkel.'

(fortsættes side 9)

Håkan og Barbro Palm giver familien og kirken første prioritet. Foto: John L. Hart

En pioner i evangeliets grænseland

Hjælper med at hæve Kirkens anseelse i Sverige

Hver gang der i de sidste 15 år er skabt kirkehistorie i Sverige, er der chance for at Håkan Palm har været til stede, stående roligt i baggrunden.

Han blev den første seminar- og institutcoordinator i 1973; den første chef for nyhedsformidling og virkede som sådan fra 1975 til 1986; han var medlem af den svenske tempelkomité. Yderligere har han åbnet veje for Kirken blandt forretnings- og industriledere i Sverige.

Broder Palm, der nu er 38, er tempeltjener og medlem af højrådet i Stockholm stav og han er en meget åndelig mand, men har lige let ved at omgås små børn som direktører. Hans beskedne personlighed modsiger egentlig den businessholdning som har bragt industriledere til hans dør. Han er seniorvicepræsident i Philipsons bilkompagni som er salgskontor for Nissan og Mercedes i Sverige. Han er ydermere konsulent til svensk industri gennem Sveriges generaldirektør for postvæsenet, hvem han arbejder meget tæt sammen med. Han har også udgivet bøger om forretningsverdenens kommunikationspsykologi.

Håkan Palm og hans familie bor i udkanten af Handen, der ligger ca 38 km fra Stockholm og 6 km fra templet. På hans ejendom ligger hans eget hjem, hans forældres hjem og hans kontor for den konsulentvirksomhed han også driver. Andre kirkemedlemmer er også flyttet ind i området, hvorved 45 medlemmer nu er bosat her, hvilket betyder at stedet er det tættest befolkede sdh-område i de nordiske lande.

Mange forretningsledere, såvel som generaldirektøren, er helt klare over hans religiøse standpunkt. Det fortælles at da han for et par måneder siden lige havde sat sine børn af ved skolen, blev han tilskyndet til at køre direkte til postens generaldirektør i Stockholm. Der blev han opmærksom på en seddel på døren og der stod om et frokostmøde vedrørende et projekt - »Prima Vista« - som han var involveret i.

»Min første reaktion var at jeg var

glad for at de kunne arrangere et sådant møde uden min hjælp,« sagde han. »Min næste reaktion var som et elektrisk chock. Jeg huskede vagt en samtale adskillige måneder før, hvori der blev sagt, at jeg skulle være førstetaler ved et sådant møde. Men man ville sende mig et brev som jeg imidlertid aldrig modtog.«

Så broder Palm skyndte sig ind i værelset hvor 100 industriledere netop var blevet færdige med at spise. Ca. 3 minutter senere - efter programmet - afleverede han sin tale.

Bagefter talte han med postdirektøren. »Jeg fortalte ham at han skulle være lykkelig for at vi i vores familie bad morgenbøn,« sagde Palm, »ellers ville jeg ikke have været til stede ved mødet.«

Palm siger at det er sådanne velsignelser der er grunden til hans succes i forretningslivet.

»Jeg har været en del alene på markedet«, sagde han. »Jeg har ikke haft nogen stor organisation eller rådgivere bag mig. Jeg har blot haft Helligånden og Herren. Det er åndeligt belønnende at se hvorledes Herren velsigner mig med at få stillinger, hvor jeg har kunnet bære mit vidnesbyrd om kirken.«

For nogle år siden dannede Palm sin egen konsulentvirksomhed for at kunne tilbringe mere tid sammen med sin hustru, Barbro, og deres børn, Daniel på 12, Helena på 10, Samuel på 7, Mikael på 4 og Anne på 1 år. (Deres ældste søn, Magnus, døde af kræft for 9 år siden, da han var 5 år gammel). Men Philipsons bilkompagni udvalgte ham og tilbød ham en stilling som vicepræsident, hvilket han modtog. »Kirkens medlemmer bør deltage i det der foregår,« sagde han. »Når man har de rette principper, kan man leve i verden, og ikke være af verden.«

At være mormon i dette land, er stadig noget af en sjældenhed. Kirkens medlemmer udgør ca. 0,1% af befolkningen i Sverige. Men der var endnu færre medlemmer i Sverige, da Palm var barn. Han voksede op i Borlänge, ca. 240 km nord for Stockholm, hvor hans far, Gustav, var grenspræsident og senere distriktspræsident. Hans forældre som begge er omvendt til kirken, er nu naboer til Palms familie.

Som barn var Håkan af natur meget genert. Han blev i en alder af 13 år meget overrasket, da en lærer bad ham stå foran en skoleforsamling på 800 elever og fortælle om mormonkirken. »Jeg ved ikke hvordan han fandt ud af at jeg var mormon,« sagde Palm, »jeg havde ikke fortalt ham det.«

»Jeg tænkte på hvad Jesus ville have gjort,« sagde han, »jeg sank engang og sagde at jeg nok skulle gøre det.«

Da han stod foran forsamlingen, sagde han at hans knæ 'rystede'. »Jeg talte i 10 minutter. Da det var ovre, var jeg så stolt at jeg ikke så efter, hvor jeg gik og jeg faldt ned af talerstolens trin.« Han kom sig hurtigt efter uheldet. Senere fandt han ud af at respekten for kirken var øget i skolen.

Han og hans hustru var medlemmer af samme klasse i M-Mænd og Gleaner (18-26-årige). De blev forlovet og planlagde at blive gift i templet i Schweiz. De sprang over de sædvanlige traditioner med fint bryllup i Sverige, og satte sig ind i et billigt charterfly til Italien og rejste derfra med tog til Schweiz. De blev beseglet i templet, men med deres få penge, havde de kun råd til et uopvarmet hotelværelse der i december 1972.

I 1973, i en alder af 24, blev han koordinator for seminar og institut i Sverige og hjalp ved tilmeldingen af de første elever.

Undervisningsmateriale blev hurtigt oversat og distribueret ved at han for gennem landet på en lille scooter. Engang blev et meget nødvendigt sæt af undervisningsmaterialer væk. En af trykkernes hunde havde spist det. »Det var prøvelsernes tid,« sagde han.

Alligevel kunne Håkan Palms supervisor, da præsident Spencer W. Kimball kom til Stockholm til områdekonferencen i 1974, rapportere til profeten at 92% af alle seminar- og institutelever havde fuldført deres første år. »Præsident Kimball smilede,« sagde Palm. »Så spurgte han: 'Hvorfor blev det ikke 100%?'«

Senere blev Palm PR-leder da BYU's Lamanite Generation kom til Sverige. Denne optrædende gruppe blev budt velkommen af regnskyer og kneben interesse fra medierne, indtil Palm foreslog at danserne udførte en soldans for Stockholm. Dette gjorde medierne meget interesserede, og Lamanite Generation blev et hit hos svenskerne. Omkring 18.000 så forestillingerne.

Som PR-leder hjalp Palm med at arrangere det første nadvermøde i TV i Sverige. Han tjente også som rådgiver for Sveriges missionspræsidenter, Richard Oscarson og Marcus Holmgren, og han har været stavens missionspræsident.

»Det har været interessant at se de mange historiske begivenheder jeg har været så velsignet med at være en del af,« sagde han. »Der har været enorme forandringer i de sidste 10 år. Kirkens medlemmer har større indflydelse i dette land, end man skulle tro ud fra deres antal.«

Og en af grundene hertil, er Håkan Palm.

Church News

SDH hjælper med at sætte ...

(fortsat fra side 7)

Bror Johnson fik store tårer i øjnene, da han udbrød: 'Han var en af missionærerne der bragte evangeliet til min mor og far og hele min familie i Sverige.' Så omfavnede han mig.«

Præsident og søster Monson havde været gift i 25 år, før de læste i en gammel dagbog, at hans bedstefar var i hendes bedstefars hjem for at indsamle tiende.

»Min bedstefar havde skrevet navnene på hendes bedstefars børn,« sagde præsident Monson. »Det var fantastisk. En gang da vi tog til Sverige, så min hustru og jeg ind gennem vinduerne i det hjem, hvor vore to bedstefædre havde stået sammen.«

Ud over familiebåndene til Sverige sagde præsident Monson, at han føler et nært fællesskab med kirkens medlemmer dér. »Når de skandinaviske folk omvendes til evangeliet er de stærke i troen,« sagde han. »Kirkens historie i Skandinavien har været en historie om lydighed over for Guds befalinger og styrkelsen af missioneringen, hvor som helst de sendes.«

Church News

Præsident Benson satte tempel nr 45 i gang

Første spadestik til et nyt tempel i San Diego

Det blev en betydningsfuld dag for medlemmerne i San Diego og nærliggende områder da Ezra Taft Benson for første gang siden sit lette hjerteanfald i oktober begav sig uden for Salt Lake området for at foretage det første spadestik til det nye tempel i San Diego den 27. februar. Det blev også en minderig dag for præsidenten idet det var første gang han præsiderede ved en sådan ceremoni.

Præsident Benson var ledsaget af sin andenrådgiver Thomas S. Monnson, der talte og indviede tempelgrunden. Også ældste Wm. Grant Bangerter fra de Halvfjerds Præsidium talte. Andre deltagere var ældste Gene R. Cook, der er præsident for Nordamerikas vestlige område, søstrene Flora Benson, Frances Monson, Geri Bangerter og Janelle Cook.

Under mødet blæste en kraftig vind som pudrede sand ud over forsamlingen. Men vindstødene var imidlertid det eneste der forstyrrede fra den stormfront der ellers var lovet at skulle indeholde regn. Mødedeltagerne samledes på en bakkekam tæt på San Diego-motorvejen i den nordlige del i nærheden af La Jolla hvor templet vil blive rejst i løbet af de næste 2-3 år. Mere end 160.000 biler om dagen passerer stedet og bilkørerne vil have fuldt udsyn til templet når det en dag rejser sig 160 fod i vejret, med 4 etager og adskillige spir, hvoraf et vil blive kronet med en statue af englen Moroni. Selve arbejdet på templet vil begynde i løbet af april måned.

Der bor omtrent 65.000 medlemmer organiseret i 15 stave i det nye tempeldistrikt, indbefattet de 4 stave i det nærliggende Mexico.

Næsten 2000 medlemmer samledes senere på dagen for at høre på taler fra præsident Benson og andre ledere, heriblandt præsident Monson.

Foto: John L. Hart

I sin første tale udenfor Utah-området i mere end 4 måneder lagde præsident Benson vægt på vigtigheden af at styrke familien gennem tempelordinancer og rigtig undervisning.

Med eftertryk sagde præsident Benson: »Templet vil bringe velsignelser til hele området, det vil blive et lys for både medlemmer og ikke-medlemmer og vil stå som et vidnesbyrd om at Guds kraft kan omstyrte de onde kræfter i vor midte. Mange forældre både indenfor og udenfor kirken er bekymrede over hvordan

de skal beskytte sig mod den overvældende ugudelighed og ondskab som truer med at omklamre hele verden.«

Præsidenten fortsatte med at sige: »Der er en kraft forbundet med Himlens ordinancer, ja, en kraft af noget guddommeligt som både kan og vil gå imod det ondes kræfter, hvis vi vil gøre os værdige til disse hellige pagter der er tilgængelige for os og som udføres i Guds templer. Vor familie vil blive beskyttet og vore børn vil blive bevaret hvis vi efterlever evangeliet, besøger templet og lever vort liv nær Herren.

Forældre som peger på templet de blev viet i, kan indpode det ideelle ved tempelægteskabet i barnets hjerte og sind mens de endnu er meget små. Hvis vi underviser vore børn og deres børn på rette måde vil templerne få en særlig betydning. Det vil blive en stadig altid nærværende påmindelse om at Gud har til hensigt at familien skal være evig.«

Præsident Benson sagde også at hellige steder er udvalgt og indviet så værdige mænd og kvinder kan lære om Himlens orden og adlyde Guds vilje, og at de hellige har fået befaling om at stå på hellige steder som fx vore templer for at undgå de fortrædeligheder som kommer i de sidste dage.

»Et tempel er et konstant, synligt symbol om at Gud ikke har efterladt mennesket til at famle i mørke,« sluttede præsident Benson.

Senere på dagen udtrykte præsident Benson sin kærlighed til søster Benson, sin familie, sine rådgivere og Kirkens medlemmer. »Gud velsigne jer mine brødre og søstre,« sagde han, »jeg elsker jer af hele mit hjerte. Jeg føler stor taknemlighed for jer alle.«

I sin tale mindedes præsident Monson sin tid i San Diego, idet han under krigen havde tjent i flåden der. Han opmuntrede medlemmerne til at huske på de militærpersoner, mandlige såvel som kvindelige som havde kæmpet for at bevare vores hellige frihed. »Må vi se frem til den tid da vi kan udføre arbejde for de mænd og kvinder der er gået på den anden side. Husk på at tempelbegavelsen er som et kompas i vort eget liv, idet det udpeger den vej vi skal gå.«

Præsident Monson talte også om mormonbataljonen som passerede dette område 140 år tidligere. »Selv det sand der blæser ind over os i dag kan tjene som en påmindelse om, at de mænd fra bataljonen som gik gennem sand der var værre end det vi oplever i dag, kom til netop dette sted på denne historiske march, den længste af sin art i Amerikas historie.«

Da præsident Monson indviede grunden tæt ved kysten bad han til at dette sted må blive helligholdt og at det må blive et samlingssted for alle de hellige i dette område.

»Vi beder til at dem der ikke tror, og dem som hånligt afviser os, må begynde at bede. Og må vi efterhånden som vi ser sten på sten blive lagt til dette tempel, på samme måde sten for sten bygge vort liv op, så det kan stå som et tempel til dig, Herre.«

Ældste Bangerter sagde, at hvis planen for opførelsen holder, vil dette tempel blive nr 45 i rækken og være færdigt om ca 3 år. »Vi har bemærket de hellige i San Diegos trofasthed i at besøge Los Angeles templet. Medlemmerne i dette område hører til blandt de mest trofaste.« Han opmuntrede medlemmerne til at bevare dette høje niveau af forpligtelse, også når målet synes lettere at opnå. »I dag hvor vi belæres om at komme til Kristus er templets ordinancer absolut nødvendige,« sluttede han.

Ældste Cook bemærkede at de første medlemmer i dette område var mormonbataljonen som kom i 1847 og at den første gren blev oprettet i 1869. Der er nu mere end 50.000 i San Diego området og 600.000 i hele Californien.

Church News

Det italienske postvæsen fejrer et 10-års jubilæum

Et særligt poststempel blev fremstillet af postkontoret i Syracuse i Italien for at fejre den italienske Catania-mission. Samtidig lod missionen fremstille særlige postkort for 10-årsdagen. Dette særlige poststempel blev lavet i forbindelse med den festligholdelse af jubilæet der fandt sted i kirken i Syracuse. Begivenheden blev fejret med taler, skuespil, musik, kunst og film. Mange af stedets statslige og kommunale ledere var til stede tilligemed adskillige ikke-medlemmer.

Italy Catania Mission created post card to mark its 10th year.

»Medlemmer såvel som ikke-medlemmer deltog,« sagde Giavanna Marino, kirkens informationsformidler i Italien. »Jubilæet var et vidnesbyrd om Herrens værk og det fortsætter med at være det. Siden vi fejrede jubilæet har mange ikkemedlemmer åbnet deres døre for missionærerne og begyndt at læse Mormons Bog. Festligholdelsen styrkede medlemmernes vidnesbyrd og hjalp os også med at huske vore afdøde slægtninge. Aviserne bragte 4 artikler om jubilæet og radio og TV bragte højdepunkter fra begivenhederne.«

Church News

Unge Mænd i Allerød ward oplever en historisk begivenhed

Pålidelig til enhver tid 12 - 13 år

Sandheds-kærlige mænd 14 - 15 år

Vandre retskaffent 16 - 17 år

Søndag d. 20. marts 1988 var en stor dag for det Aronske Præstedømme (UM) i Allerød ward. Hele nadvermødet var den dag tildelt UM's organisation. Der blev talt om målsætningsprogrammer, fællesskabet indenfor UM og deres vejledere, og der blev båret stærke vidnesbyrd om evangeliets sandheder. Men årsagen til dagens store oplevelser og helt specielle ånd begyndte ca. et halvt år forinden. Unge Mænd har et særligt udarbejdet målsætningsprogram, hvorigennem man ved opnåelsen af de satte mål kan få et bronze-, sølv-, eller gulddiplom, alt efter hvor godt man klarer opgaverne. I august måned 1987 havde alle i Allerød wards UM nøje fastlagt deres målsætningsprogram, og alle havde ægte intentioner. Ved igangsætningstidspunktet af programmet var der een ung mand i staven som havde opnået guld, men i Allerød var alle de unge og deres vejledere fast besluttede på at de ville opnå guld efter 6 måneders forløb (normalt tager programmet et år at gennemføre).

Det blev til 6 måneders næsten hæsblæsende aktivitet, hvor der ikke var tid til at slappe af, men det blev utroligt opbyggende for fællesskabet blandt de unge mænd. Alle var med til at planlægge aktiviteter for halvåret, aktiviteter som i vid udstrækning havde til hensigt at støtte alle i deres individuelle målsætninger.

Enhver ung mand havde nu mindst 49 mål, jævnt fordelt på 5 områder indenfor åndelige, mentale, fysiske, sociale og missionsforberedende mål, som skulle opnås. Det blev en kamp for alle og tiden blev meget knap. Men fælles opbygning ved søndagens møder, ved ugentlige aktiviteter, telefonopringninger, mange klap på skuldrene og jævnlige personlige opfølgnings-interview, kom opnåelsen af målene dog efterhånden indenfor rækkevidde.

Kronen på målsætningsprogrammet, sådan som man havde håbet fra begyndelsen, blev at alle ville opnå deres målsætning nogenlunde samtidig. Det skete i februar-marts 1988, hvilket gav grundlag for et meget opbyggende nadvermødeprogram, planlagt af biskoprådet og Unge Mænd. Inden selve talerækken, blev der fra staven uddelt gulddiplomer til samtlige deltagende i Allerød wards Unge Mænds organisation.

Stavens UM ledelse var til stede og udtalte at dette ville være en inspiration for alle i staven. Det var aldrig sket før at et ward havde sat sig noget for af den art - og gennemført det 100%.

Førsterådgiveren i UM-Allerød Flemming Bo Pedersen siger at dette var virkeliggørelsen af en drøm. De unge fik et redskab til at gennemføre noget konkret og at de Unge Mænds ledere i Allerød ikke havde klaret deres opgave med at belære de unge så godt, uden dette målsætningsprogram. Bo Pedersen tilføjer: »Planlægningen mellem de unge og deres ledere har skabt større kontakt. Vi har nu for 1988 lagt en mere langsigtet plan som alle drager fordel af, både biskopråd, forældre og ledere. Alle ved hvad der foregår hvornår og på den måde har man også fået forældrenes støtte. Og når de unge ser det virke giver det dem stor styrke. De unge har selv oplevet at målsætning sætter dem i gang, og de opdager noget meget vigtigt der angår dem selv med hensyn til, hvad man kan klare. Og hvad der også er betydningsfuldt: aktiviteten er steget meget.«

Torben Engbjerg, der er præsident for UM i Allerød tilslutter sig disse synspunkter og siger til slut: »Alle i Allerød glæder sig til dette års målsætningsprogram og glæder sig til den personlige fremgang og glæde det giver enhver. Alle føler sig ligeledes taknemlige for den store hjælp og de mange velsignelser der kommer fra Herren bl.a. ved at følge det som kommer fra vore øverste ledere.«

Jørgen Ljungstrøm